

graf, end sket er. Jeg vil ikke gaa til at sige, at vi kunne undvære § 13; thi saa vilde man jo komme ind paa den Opfattelse, at efter den bestaaende Ret har Justitsministeren Hals- og Daandsret over dette Forhold og kan gjøre, hvad han i det enkelte Tilfælde finder passende; men jeg vil derimod antage, at vi maatte ved en ny § 13 komme til at begrænse og nærmere at fastsætte efter de Principer, som den meget ærede Ordfører omtalte, Grænserne mellem hvad Administrationen og hvad Lovgivningsmagten i dette Forhold havde at bestemme. Naar der nu er stillet et dobbelt Forslag, saaledes som der nu er blevet, da skal jeg vel ikke sige Andet, end at det første Forslag om Begrænsningen til de 2 Aar ikke er uden Betydning; men det er aldeles rigtigt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) udtalte, at med det kortere Op- hold end 2 Aar, forekomme navnlig de Tilfælde, i hvilke der kunde være Grund til at yde Udlændinge en gæstfri Stats Beskyttelse. Nu siger man vel: Den tør vi ikke yde; thi i den Forstand er en lille Stat ikke uafhængig; naar der kommer truende Noter fra denne eller hin Stormagt, ere vi nødt til at være ugæstfri. Selv om vi moralisk erkjende det Utilbørlige deri, blive vi nødt til at være ugæstfri og at foretage en Udvisning. Men saa siger jeg, at til Styrke for vort gæstfrie Sind vilde det være, om Lovgivningen nægtede Administrationen, Regjeringen, Generaadigheden, det vil sige, at den ikke uden særlig Tilladelse af Lovgivningsmagten kan foretage denne Udvisning, og dersom en saadan Bestemmelse kom ind i vor Lovgivning, uden at fremkalde Reklamationer fra de Magter, med hvilke vi staa i venstabelig Forbindelse — og vi staa jo i venstabelig Forbindelse med alle Magter, det høve vi lidt nok — saa vilde man ikke med nogen rimelig Grund, naar et eller andet Tilfælde indtraadte, hvor man ønskede, at vor lille Stat skulde vise sig ugæstfri, forlange, at vor Regjering skulde bryde Statens bestaaende Lovgivning, der uden Reklamationer fra de vedkommende Magter har været gyldig i flere Aar, og da vilde en human Administration have det Rygstød og den Støtte i en saadan Lov, som den uden dette mulig vilde faa. En Regjering vil vanskelig kunne modstaa saadanne Reklamationer, naar Loven ikke befaler den at modstaa den og forbyder den at udvise. Men forbyder Landets bestaaende Lovgivning den at imødekomme saadanne Reklamationer, har den lettere ved at gjøre det. Nu kan det vel siges, at enhver dansk Regjering meget vanskelig og meget nødvendig vil imødekomme saadanne Krav, undtagen hvor Tilfældet er paa- trængende. Det er imidlertid vel dog stundom en Smags- eller Stemningsag; naar visse Luftninger gaa igjennem Europa, ud over Landene, og beslægtede Regjeringer staa for Styret i forskellige Lande, og da gjerne med en vis Følelse af, at de staa i en Slags solidarisk Forbindelse med hin-

anden, da finder man let paa, at denne eller hin Stat, som man vil skal være ugæstfri og haard, har det nødvendigt; og tror, at Sagen let forsvares med, at det er i Statens egen Interesse at være det. Jeg skulde derfor have ønsket, at Udvalgets Flertal virkelig var gaaet til en konsekventere Gjennemførelse af de af den ærede Ordfører udtalte Principer, end sket er i det dobbelte Vindringsforslag, der er stillet til denne Paragraf. Da dette ikke er sket, saa kan jeg ikke sige Andet til det for Diebliffet, saaledes som Stillingen er, end at jeg slutter mig til det ærede Flertal; men det turde jeg for mit Vedkommende haabe, at det ærede Flertal ikke gaar videre paa denne Skraaplan overfor de Principer, der ere neblagte i § 13, end det er gaaet, og jeg tror, at det heller ikke behøver det; thi den ærede Justitsminister kan — det har han ogsaa udtalt — ikke gjøre nogen principiel Indvending mod Udvalgets Flertals Standpunkt. Man taler om, at vi skulle være Herrer i vort eget Hus, og at man er det saavel med som uden disse Vindringsforslag. Ja, Det er at være Herrer i vort eget Hus, men et Andet er, om vi skulle være Tyranner og det mod vor Villie paa andre Staters Befaling, og det er det, vi kunne blive, dersom vi ikke i vor Lovgivning træffe visse Beskyttelsesbestemmelser i saa Henseende. Vi have iøvrigt i vor Straffelovgivning Bestemmelser, hvis Hensigtsmæssighed jeg ikke her skal komme til at dømme over, om Etas for Forseelser, der begaaes mod fremmede Regentflaaber, fremmede Stater, naar Anklage reises fra vedkommende Regjering mod de Paagjældende. Vi have altsaa ikke blot for vedkommende Udlændings Forhold her i Landet mod vor egen Lovgivning og Ovrighed, men ogsaa for Vedkommendes Forhold her i Landet, i alt Fald for visse Forseelser i vor almindelige borgerlige Straffelovgivning givet Administrationen Midler til gennem Domstolene at sikkre sig mod, at Vedkommende misbruge den Frihed, som man tror det fornødent og hensigtsmæssigt i Humanitetens Navn at yde Vedkommende. Det er mine Bemærkninger med Hensyn til dette Forslag. Jeg skal saaledes her følge Udvalgets Flertal om end meget nødvendig; men jeg nærer det Haab, at Flertallet ikke vil friste Thinget til at gaa videre, og jeg nærer ogsaa det Haab, at det ikke skal lykkes Flertallet at faae os et Skridt videre. Der saaldt en Bemærkning om Indførselsret og Forsørgelsesret fra det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjorring), og jeg er aldeles enig i den Tanke, der i den Henseende blev udtalt af ham. Det er en meget uheldig Tilstand, der er bestaaende med Hensyn til vor Lovgivnings Regler om Forsørgelsesret for Udlændinge, og jeg ved ikke, om det turde være mig tilladt at henstille og det skulde da være til den høitagtede Justitsminister, som ogsaa til det ærede Udvalg, men navnlig til den høitagtede Justitsminister, om den høje Regjering, — jeg ser nok, at Stedet ikke er videre passende, men det kan bruges — ikke